

Propostes de CC OO de Catalunya davant les eleccions municipals 2023

maig 2023

  @ccoocatalunya
www.ccoo.cat

INTRODUCCIÓ

El 28-M interpel·la el sindicalisme de classe i nacional de la mateixa manera que ho fan tots els processos electorals. Aquest procés electoral a Catalunya conforma l'estructura territorial de les administracions locals que, al seu torn, configura el futur de la concertació social i de la interlocució institucional. Els ajuntaments, les diputacions i els consells comarcals són instruments per a la construcció de propostes concertades que han d'aprofitar els instruments de caràcter nacional que ja tenim. És el cas de la Llei de concertació territorial del SOC, per definir les polítiques actives d'ocupació i el Pacte Nacional per la Indústria que ha d'orientar les inversions industrial per desplegar a tot el territori un canvi de model productiu que incorpori els objectius de digitalització, la lluita contra el canvi climàtic, la feminització de la indústria i la transició justa per no deixar ningú enrere.

El recent acord per la creació de la taula per un turisme responsable -on hi ha els agents socials, el govern de la Generalitat i entitats de la societat civil relacionades amb el turisme- ha de significar una oportunitat per donar un impuls al canvi de model turístic on el treball digne superi etapes d'un model on el turisme intensiu agreujava les condicions precàries de treball de milers de persones. Aquesta taula facilitarà orientacions per portar a la concertació territorial. Tres espais que són cabdals per garantir els interessos de la classe treballadora amb una mirada de proximitat, en un període de canvis paradigmàtics, del model productiu i del mercat de treball.

Des de la mirada política, els partits concorren a aquestes eleccions municipals en una etapa política molt diferent de les anteriors, on el procés determinava blocs nacionals molt polaritzats que introduïen un vector addicional a les eleccions, més enllà dels propis de caràcter local que a cada municipi es determina. Un vot molt condicionat per la situació nacional.

En aquestes eleccions, el procés es troba en una fase molt diferent: els blocs s'han difuminat, el Govern i el Parlament avui funcionen amb altres claus, més partidàries, i les línies ideològiques en relació a factors econòmics, socials i civils són més marcades i prenen protagonisme per sobre de si Catalunya és independent o no, canviant la lògica política catalana dels últims anys.

En aquest context, la realitat territorial catalana, amb una gran àrea metropolitana i una Catalunya amb una dispersió municipal que articula fins a 947 municipis, marca els objectius de la convocatòria electoral. Guanyar l'àrea metropolitana i disputar la Catalunya del pujolisme fora de l'àrea metropolitana està en les estratègies dels partits per guanyar l'hegemonia representativa arreu del territori.

Els resultats determinaran el govern de la capital catalana, molt disputada a les enquestes, i la configuració dels acords per les diputacions, com a dos aspectes destacables. L'eix esquerra-dreta torna a estar a la valoració de l'escrutini de la ciutadania i aquí el sindicat, mitjançant les seves propostes, ha de construir opinió. Volem polítiques d'esquerra.

És en aquesta clau que CCOO de Catalunya hem elaborat aquest document, amb deu blocs de propostes que, des de la mirada i les competències locals però sense perdre la perspectiva nacional i global, aborden els principals reptes de la nostra societat al segle XXI:

1. Dret efectiu a l'habitatge: assequible, sostenible i saludable
2. Sistema integral de serveis socials i atenció a les persones
3. Drets de ciutadania: educació, sanitat i accessibilitat inclusiva.
4. Davant de l'emergència climàtica: pobles i ciutats sostenibles
5. Estalvi d'aigua i gestió de residus per a una economia circular
6. Una economia al servei de les persones
7. Promoure el treball digne i la igualtat d'oportunitats
8. Ciutats i pobles feministes
9. Dret a l'emancipació del jovent
10. Dret a la cultura i a gaudir dels temps socials

PROPOSTES

1. Dret efectiu a l'habitatge: assequible, sostenible i saludable

Cal fer èmfasi en què ens trobem en un moment de crisi habitacional: una part important de la població té grans dificultats per accedir a un habitatge i l'augment de la inflació i dels interessos hipotecaris només fan que agreujar aquesta situació.

Al nostre país, les polítiques públiques d'habitatge han anat orientades durant dècades a la compra, no al lloguer. Com que no disposem d'una bossa d'habitatges de propietat pública per gestionar lloguer social, les administracions, i especialment les locals, es troben en situacions molt complicades per donar solucions habitacionals a la ciutadania.

És per això que proposem:

1.1. Generar un parc públic i de lloguer assequible d'habitatge estable.

- Les inversions públiques han d'anar orientades a generar un parc públic d'habitatge. Cal utilitzar amb aquest objectiu les diferents opcions legals que existeixen, com són el dret a tempteig o la regla del 40% d'habitatge protegit en noves promocions.
- L'habitatge ha de ser digne, saludable i adequat. Cal implementar polítiques per ampliar el parc de lloguer facilitant la rehabilitació i el lloguer segur.
- Augmentar el pressupost d'habitatge (globalment és del 0,1% del PIB) fent pressió als representants polítics locals.
- Facilitar que el lloguer sigui una opció segura i estable d'accés a l'habitatge. Donar cobertura legal, tant administrativa com econòmica, perquè els i les joves, les persones migrants i la ciutadania amb pocs recursos o en risc d'exclusió puguin accedir a habitatges de lloguer.
- Els habitatges i el sòl de la SAREB han de passar als parcs públics d'habitatge. Si el deute de la SAREB és nostre, nostres han de ser també els habitatges i el sòl. Cal fer polítiques actives en l'àmbit supramuni-

cipal per reclamar que la totalitat del parc immobiliari de la SAREB passi a mans públiques, amb la dotació econòmica complementària suficient per a garantir la seva ocupabilitat en condicions de sostenibilitat i respecte al medi ambient.

- Cal crear les condicions necessàries de serveis, mobilitat i habitatge assequible en condicions de sostenibilitat i respecte al medi ambient per al seu accés en les zones rurals com a mesura de repoblació del territori i descongestió de les grans urbs.
- Creació d'un parc d'habitatge públic en règim de lloguer per als treballadors en les zones turístiques on l'elevat preu tensa el mercat, fent pràcticament impossible l'accés a un habitatge assequible per part dels treballadors desplaçats.

1.2. Mesures legals i normatives de segona oportunitat.

- Cal oferir suport efectiu des de l'administració local a les persones que han patit un procés de desnonament. És necessari augmentar els recursos a les oficines del dret a l'habitatge locals per donar aquest servei.
- Cal acompanyar les famílies que estan patint un desnonament per poder gestionar el lloguer social per part de bancs i grans propietaris abans d'iniciar una demanda.
- Cal ajudar a gestionar la defensa dels drets de la ciutadania davant les grans corporacions energètiques de serveis, per evitar els talls d'aigua, llum i gas en domicilis amb persones, especialment davant de situacions de vulnerabilitat.

1.3. Participació ciutadana.

- Cal promoure taules de participació, amb entitats, organitzacions, agents socials i ciutadania en general, per debatre i actuar sobre la temàtica habitacional concreta de cada municipi.
- Cal fer polítiques actives per part de les corporacions locals contra la sectorització per nivell de renda de l'habitatge i els barris, l'habitatge com a eix de diversitat i pluralitat a les ciutats.
- Cal regular el preu del lloguer de manera efectiva i aplicable arreu del territori.

- Cal implicar-se i coordinar-se en les diferents entitats supramunicipals (AMB, consells comarcals, diputacions...) per incidir amb una sola veu en defensa de l'habitatge digne.
- Cal crear un parc públic de lloguer que sigui capaç d'influir en el mercat.
- Calen incentius fiscals tant per a arrendataris com per a arrendadors per afavorir la posada en el mercat d'habitatge de lloguer social.
- Als municipis on existeixin zones tensades, calen polítiques actives per regular, limitar o implementar moratòries pel lloguer turístic.

2. Sistema integral de serveis socials i atenció a les persones

Més enllà de la salut i l'educació públiques, l'Estat del Benestar passa també pel sistema de serveis socials i atenció a les persones, que té en l'administració local, pel fet de ser la de més proximitat a la ciutadania, un punt de referència importantíssim. Per tal de reforçar el sistema integral de serveis socials i atenció a les persones en situació de dependència, veiem necessàries propostes i mesures com les següents:

- Redefinició del model residencial i més finançament i despesa pública en serveis socials d'atenció a la dependència.
- Potenciar la cura a casa de la gent gran, amb coordinació específica de professionals de referència. Plans d'atenció individualitzada i especialitzada. Atenció integral al domicili i coordinació amb els serveis de proximitat.
- Increment dels recursos de suport a l'adaptació de les llars per a la millora de l'accessibilitat.
- Més places públiques a residències.
- Combatre la soledat no desitjada de la gent gran.
- Creació d'un sistema integral de serveis socials i atenció a les persones amb dependència, i que tots els centres estiguin integrats en ell.
- Incrementar les ràtios dels professionals per donar una millor assistència als usuaris i un millor servei a la ciutadania.
- Incrementar la inversió en equipaments socials i residencials per a la població en situació de vulnerabilitat o dependència.
- Redimensionar les plantilles dels serveis socials bàsics en funció de la complexitat de les problemàtiques socials i no sols en atenció al número d'habitants.
- Impulsar polítiques comunitàries de prevenció que assegurin el treball coordinat i transversal dels equips, serveis, teixit social i la resta de recursos socials disponibles al territori.

- Corregir les discriminacions salarials per raó de gènere que pateixen col·lectius professionals tradicionalment feminitzats i d'atenció i cura, situats en àrees feminitzades de les administracions locals.
- Revertir la gestió externalitzada dels serveis per oferir a la ciutadania una atenció multidisciplinària i integrada millorant els recursos, les plantilles i les condicions de treball.
- Accessibilitat de la ciutadania a l'administració digital, tot evitant la bretxa digital. La digitalització és una eina per fer una administració més proactiva, que faciliti els tràmits i que, sobretot, pugui oferir a la ciutadania, de manera individualitzada, els serveis i prestacions que corresponguin. No obstant, cal evitar l'exclusió de les persones sense prou competències i accés a xarxes, programari o equips, tot garantint l'adequada atenció personalitzada i presencial de manera àgil i efectiva.
- Les administracions locals, des de la seva proximitat, poden generar espais de garantia digital a la ciutadania amb iniciatives de connexió a internet i equips informàtics en espais públics municipals per a infants i joves estudiants, serveis per a persones grans en risc d'exclusió digital i accés a altres administracions digitals a persones en situació de vulnerabilitat.

3. Drets de ciutadania: educació, sanitat i accessibilitat inclusiva

Els ajuntaments i les administracions supramunicipals de Catalunya han d'impulsar polítiques que ajudin a la millora de la cohesió social dels infants i joves, afavoreixin l'aprenentatge al llarg de la vida i implementin especialment programes per a l'alumnat en situació més vulnerable. El marc legal i normatiu limita molt les competències dels ajuntaments, però, tot i això, hi ha un marge d'actuació des de la proximitat -també des de l'AMB, els consells comarcals, les diputacions i determinats consorcis entre administracions de diferents nivells- que pot propiciar moltes millores en educació i sanitat. D'altra banda, també té incidència en els drets de ciutadania la manera com es concreta el disseny i les reformes de la via pública i dels serveis i equipaments públics, que sí són en gran mesura competència local. Aquests dissenys i reformes urbanístiques i d'equipaments i serveis han de permetre ser útils al conjunt de la ciutadania garantint la no discriminació per situació de diversitat funcional i, en conseqüència, s'han d'executar des d'una premissa inclusiva.

3.1. En educació proposem:

- Aplicació del Pacte contra la Segregació Escolar. Els municipis han d'implementar de forma efectiva les mesures determinades al Pacte, així com analitzar-les en el seu Consell d'Educació Municipal, fent-ne partícip a tota la comunitat educativa.
- Creació d'una comissió interdisciplinària per desenvolupar un pla d'atenció integrada social i educativa, conjuntament amb les AFAs i la comunitat educativa de la localitat.
- Atenció a la primera infància amb places suficients a les escoles bressol municipals, especialment per a les famílies amb més necessitats de suports. La tarifació social s'ha d'implementar de forma generalitzada. Creació d'espais de socialització infantil durant el temps no lectiu.
- Concreció d'ajuts econòmics als centres educatius per a l'alumnat més desafavorit, amb l'objectiu de garantir la seva participació en totes les activitats: sortides, material escolar, extraescolars...

- Elaboració i desenvolupament d'un pla de manteniment dels centres educatius, incloent-hi les reformes necessàries per garantir el seu confort tèrmic, la salut en les aules i unes zones d'esbarjo inclusives.
- Elaboració de propostes per aconseguir ciutats educadores en sentit ampli: educació a temps complet, patis oberts, biblioteques escolars obertes, espais d'estudi o camins escolars segurs, així com programes com els d'aprenentatge de servei, coeducació i diversitat afectivo-sexual a tots els temps i espais educatius, escoles verdes, programes interculturals, etc.
- Treballar contra l'abandonament escolar prematur, amb programes d'orientació educativa, coordinant les escoles d'adults del municipi, centres de noves oportunitats, els instituts de promoció de l'ocupació, les seves ofertes de formació professional (ocupacional), i els centres de formació professional de la població, així com en l'àmbit supramunicipal.
- Reforçar els ajuts i els programes pel desplegament del decret del sistema educatiu inclusiu, i ajudar en la coordinació entre els centres educatius i diferents serveis de la zona (sanitaris, serveis socials, biblioteques, centres oberts...), així com garantir l'atenció a l'alumnat de necessitats educatives especials a tots els espais educatius (menjadors, extraescolars, estius...)

3.2. En sanitat, conscients de les limitacions competencials locals, proposem:

- Millorar les llistes d'espera (metges de capçalera, proves diagnòstiques, visites especialistes, intervencions quirúrgiques). En atenció primària, visites no urgents en un màxim de 48 hores, excepte si no hi ha el seu equip de referència; i per les visites a especialistes i proves diagnòstiques, un màxim de quatre setmanes.
- Millorar les urgències a l'atenció primària per tal descongestionar els serveis d'urgències de l'atenció hospitalària.
- Incrementar el nombre de professionals i millorar la cartera de serveis dels treballadors socials, fisioterapeutes, nutricionistes, psicòlegs, geriatres, odontòlegs, rehabilitadors i podòlegs que necessita el sistema públic.
- Potenciar la salut mental des dels Centres d'Atenció Primària.
- Revertir progressivament el model sanitari català, que potencia concerts amb la sanitat privada (Catalunya és la comunitat que, amb mol-

ta diferència, més utilitza concertar serveis amb la privada).

- Millorar les condicions laborals de les persones treballadores del sector. Això potenciarà la possibilitat del retorn dels i les professionals que han marxat a treballar a d'altres indrets. Cal millorar les condicions laborals a tots els professionals, no només a alguns col·lectius.

3.3. Ciutats i poblacions accessibles

Les persones amb diversitat funcional sovint troben hostils els espais urbans i els serveis i equipaments públics per la inseguretats que genera no disposar de clars referents sonors, marcatges al terra, llenguatge accessible... precisament perquè no s'ha previst la seva utilització amb total garantia de no discriminació i de poder accedir o circular lliurement en igualtat de drets. Per tal d'eradicar els obstacles als que s'enfronten diàriament les persones amb discapacitat, proposem:

- Les plataformes úniques han de garantir quantes referències siguin necessàries per assegurar que les persones amb discapacitat visual puguin reconèixer per si mateixes si es troben a la vorera, en un carril destinat a les bicicletes i els monopatins o en una via amb circulació de vehicles.
- Instaurar camins segurs a través de senyalitzacions físiques, marcatges al terra, referències sonores coordinades als semàfors i passos de zebra a tot l'espai públic.
- Eliminar la bretxa digital existent en l'accés als tràmits i gestions administratives garantint suport presencial i virtual adaptat a les diferents necessitats personals.

4. Davant de l'emergència climàtica: pobles i ciutats saludables

L'emergència climàtica i els efectes disruptius del canvi climàtic no són ja només previsions o advertències científiques a escala global sinó que, cada cop més, són evidències clarament perceptibles a escala local. Davant d'aquesta realitat, cal prendre mesures a tots els nivells per garantir unes ciutats i pobles saludables i sostenibles o respectuosos amb el medi natural i justos en clau social. Proposem:

4.1. Adaptació al canvi climàtic

L'adaptació al canvi climàtic requereix d'elaborar un pla d'adaptació a cada municipi que tingui en compte:

- Creació de refugis climàtics per a la població vulnerable.
- Vigilància i prevenció en matèria de seguretat i salut de l'afectació a les persones treballadores que treballen a la via pública o al camp, davant les cada vegada més freqüents situacions climàtiques extremes com les onades de calor.
- Seguiment a través de la vigilància administrativa de totes les contractes, serveis i obres públiques que es desenvolupin al municipi o comarca.
- Anàlisi de vulnerabilitats per sectors d'activitat, indicadors de seguiment i avaluació.
- Potenciar el verd urbà com a instrument per millorar la salut (física i mental) de les persones.
- Incrementar la biodiversitat, combatre l'efecte illa de calor, etc.
- Impulsar les espècies vegetals autòctones a l'espai urbà i a l'edificació, amb cobertes verdes (tant en processos de rehabilitació com en edificis de nova construcció).

4.2. Comunitats energètiques

Els ajuntaments han de promoure comunitats energètiques ciutadanes a partir de les pròpies instal·lacions fotovoltaïques en edificis públics,

compartint els excedents amb els ciutadans, i implicant també empreses i altres actors de proximitat amb perfils de consum compatibles.

- La legislació permet la creació de comunitats energètiques i cal promoure des de l'administració local instruments per a la participació de la ciutadania que les promoguin, també entre les persones en situació econòmica més vulnerable.
- Cal promoure comunitats energètiques a partir d'equipaments municipals.
- Cal promoure comunitats en polígons industrials i àrees d'activitat econòmica implicant empreses i el veïnat proper.
- S'han de crear instruments de finançament per la participació en comunitats o instal·lació de plaques fotovoltaïques per persones que no puguin afrontar el cost de la inversió.

4.3. Eficiència energètica

Els edificis públics haurien de ser des de fa temps la punta de llança en eficiència i estalvi energètic i en generació d'energia renovable.

- Els municipis han d'impulsar el seu pla de transició energètica pel que fa a edificis públics, flotes de vehicles i promoció de comunitats energètiques (fotovoltaïques i biomassa).
- Les mesures d'eficiència energètica han d'estar a l'abast de les persones amb menys recursos econòmics, per això calen instruments per a finançar-les i retornar la inversió segons els estalvis assolits. Aquest suport ha de cobrir la rehabilitació dels habitatges (la millora d'aïllaments, tancaments) i també dels canvis electrodomèstics i sistemes de climatització.
- Cal que cada municipi elabori un pla de transició energètica amb tot aquests continguts.

4.4. Mobilitat sostenible

Cal més inversió en transport públic. L'objectiu són més serveis, més freqüències, més fiabilitat i més comoditat. Proponem:

- Millors tarifes per als usuaris freqüents i tarifes reduïdes per joves, infants i persones en situació de vulnerabilitat. En els pròxims anys hem d'arribar a fer de Catalunya una sola regió de transport integrat amb una estructura tarifària equitativa. Conjunturalment, per fer front a la pujada de preus, cal mantenir i ampliar les bonificacions fins al 50% durant l'any 2023, amb l'aportació del 20% de les administracions locals i del 30% de l'administració de l'Estat.

- Cal proveir de serveis sota demanda a les persones quan el transport públic col·lectiu no pugui cobrir les necessitats de gent amb mobilitat reduïda, gent gran o per atenció mèdica, etc. Cal articular-ho amb el transport col·lectiu.
- La millora del transport públic no es pot fer precaritzant les condicions de treball. L'externalització del servei en el transport interurbà i els continus processos de licitació pública dificulten l'estabilitat de l'ocupació i el manteniment i millora de les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores. Cal un pacte metropolità per definir els criteris dels serveis a licitar, garantir la subrogació del personal i el compliment dels convenis col·lectius.

Una part fonamental de la mobilitat és la generada pels desplaçaments del domicili a la feina, i una part rellevant d'aquesta la conformen els desplaçaments a polígons d'activitat econòmica. Cal trobar solucions per generar alternatives al cotxe en aquests desplaçaments i fer-los, així, més sostenibles.

- Calen plans de desplaçament de polígon i d'empresa, i cal aprofitar perquè les empreses col·laborin en altres serveis i dotacions. En aquest camp, la col·laboració entre ajuntaments i entitats supralocals és fonamental.

La mobilitat a peu i en bicicleta és creixent i cada cop més valorada i utilitzada, i és la manera de millorar en salut i en qualitat de vida, sobretot pels veïns i veïnes més vulnerables, com els infants i la gent gran, i les persones amb diversitat funcional. Proposem:

- Més espai segur als pobles i ciutats pels modes ecomovibles (a peu, bicicleta).
- Calen mesures per garantir la intermodalitat dels modes ecomovibles amb el transport públic (serveis de lloguer, aparcaments segurs, supressió de barreres a l'accessibilitat, accés a la informació en temps real).

La pacificació del trànsit a les zones urbanes és imprescindible i clau.

- Cal complir amb les zones de baixes emissions, potenciar els modes ecomovibles i el transport públic ha de permetre un nou repartiment de l'espai públic que redueixi l'espai dedicat a la circulació i l'aparcament del vehicle privat per millorar la qualitat de vida de la ciutat. Cal garantir la disciplina de tots els mitjans. Aquest és un procés irreversible que cal fer amb participació ciutadana i atenent als impactes sociolaborals.

5. Estalvi d'aigua i gestió de residus per a una **economia circular**

Els pobles i les ciutats són punts de grans consums energètics i de materials, per això, en un context d'emergència climàtica i de transició energètica i digital que volem justa, és imprescindible avançar cap a la nova jerarquia de residus, de manera que després de la reducció del consum i la potenciació de la reutilització, cal garantir el reciclatge i la valorització (preferentment material) de tots aquests recursos. La idea és que del que avui són residus en fem nous recursos per a l'economia i la vida. Cal explorar les possibilitats d'establir circuits d'economia circular tan propers com sigui possible. En tot cas, cal fer possible la coordinació, més enllà del municipi, de la realitat dels polígons i dels espais d'activitat empresarial.

5.1. Estalvi d'aigua

La situació de sequera serà més recurrent en el futur. Per garantir el futur subministrament, calen més infraestructures de dessalació, però sobretot de regeneració de l'aigua. Cal recuperar les masses d'aigua -sobretot aqüífers- que poden fer la funció de garantia de recurs, i per això cal dedicar els volums estalviats per la millora en l'eficiència a respectar els cabals ecològics dels rius i recuperar els aqüífers. Hem d'evitar que les activitats econòmiques contaminin els sòls i els aqüífers. Alhora, cal garantir l'accés a aquest subministrament bàsic per les persones en situació de vulnerabilitat, garantint la connexió a la xarxa i evitant els talls per manca de pagament. Per això proposem:

- Cal que tots els municipis que en tenen obligació (els de més de 20.000 habitants) redactin i implementin plans d'emergència i estalvi en cas de sequera.
- Cal garantir el bon estat de les xarxes municipals, cal reparar i evitar fuites amb el manteniment adequat i detectar, si és el cas, captacions il·legals d'aigües de la xarxa pública.
- S'han de perseguir les captacions d'aqüífers no autoritzades.
- En cas de restriccions, cal garantir que aquestes es compleixin.
- Cal millorar la recollida d'aigües pluvials i afloracions freàtiques per al seu ús per a tasques de neteja i rec urbà.

- Els edificis i equipaments públics han de ser dotats de sistemes de captació d'aigua de pluja i de doble xarxa d'aigua, potable i aigües grises, segons els usos.
- És necessària una millora en els sistemes de tractament de l'aigua utilitzada fins regenerar-la en condicions que permetin reutilitzar-la o retornar-la al medi natural.
- Cal mantenir la quantitat i qualitat de les masses d'aigua subterrànies, per la qual cosa cal limitar els usos que les empitjoren i limitar les captacions fins la seva recuperació.
- En les licitacions per contractar els serveis municipals de gestió d'abastament d'aigua o quan es decideix la gestió directa, cal garantir les inversions necessàries per mantenir la xarxa i la qualitat dels llocs de treball.
- Cal recuperar les lleres dels rius, evitant i desmuntant, si és necessari, les obres de canalització que les hagin desnaturalitzat.
- El règim de tinença de l'habitatge no pot ser motiu per negar el subministrament d'aigua i la incapacitat per fer front al seu cost no pot ser motiu per tallar l'accés.

5.2. Residus urbans

La gestió dels residus urbans és un dels principals reptes per la sostenibilitat dels nostres pobles i ciutat. Cal implantar els sistemes que garanteixen uns millors resultats en la recollida selectiva. El canvi necessita conscienciació ciutadana i senyals adequats sobre el cost del servei, afavorint les llars que generin menys brossa mitjançant la implementació d'una taxa justa, tot evitant el risc de regressivitat social. La disciplina per part de les activitats econòmiques dins la trama urbana també és fonamental i cal dedicar recursos a garantir el compliment de les ordenances. Així mateix, el canvi en els modes de recollida té un impacte considerable en les treballadores i treballadors de l'activitat que ha de ser tingut en compte.

- Cal avançar cap a modes més efectius de recollida de residus urbans: la recollida porta a porta o els contenidors intel·ligents.
- És necessari desenvolupar una tarificació del servei de recollida de brossa per afavorir les persones i llars que generen menys residus. Cal garantir que existeixen alternatives de consum que permeten reduir l'ús d'envasos així com la seva reutilització i recuperació.

- El canvi en els modes de recollida no es poden fer a costa de l'empitjorament de les condicions de treball, per la qual cosa les licitacions hauran de tenir en compte que calen més treballadores i treballadors i els canvis en les càrregues de treball que suposen aquestes noves formes de recollida.

5.3. Gestió forestal

En gestió forestal i aprofitament energètic, cal impulsar aprofitaments de la biomassa forestal i restes de l'agricultura per crear districtes tèrmics que poden disminuir el cost per a la ciutadania i contribuir a la gestió forestal de l'entorn, que és imprescindible també per a la prevenció d'incendis.

- Cal aprofitar els gasos provinents de les plantes de gestió de residus, l'escalfor i fred que es desprèn en determinades activitats industrials i els recursos de la biomassa propera per proveir de climatització habitatges residencials o àrees d'activitat econòmica.
- Cal promoure activitats d'aprofitament de la biomassa forestal i la ramaderia extensiva com a mesures de prevenció d'incendis.

6. Una economia al servei de les persones

L'economia és font d'activitat, ocupació, prosperitat i riquesa territorial sempre i quan, a banda de respectar el medi ambient i adequar-se a les condicions d'emergència climàtica i transició justa, estigui orientada en la proximitat i l'àmbit local sempre al servei de les persones que viuen i treballen allí. És per això que proposem:

6.1. Nou model industrial

- La concertació social i el lideratge públic de les polítiques de reindustrialització són clau per impulsar una indústria sostenible, respectuosa amb el territori i que permeti augmentar la sobirania industrial i tecnològica amb els recursos del país. El Pacte Nacional per a la Indústria 2022-25 ha de concretar les mesures al territori amb espais de treball conjunt, coordinat i cooperatiu, tenint en compte els diferents pactes locals d'industrialització. Cal impulsar el creixement de la indústria des de la cohesió territorial, la transformació digital i ecològica, l'impuls a la transició energètica renovable i amb mesures de transició justa, amb la participació territorial.
- Venim d'un procés on la contaminació i les molèsties generades per la indústria en els nuclis urbans, al costat de l'especulació immobiliària i la promoció de formes d'oci molt consumistes, ens han dut a la segregació d'usos del territori. Cal revertir aquesta tendència incorporant a la trama urbana una àmplia diversitat d'activitats de l'ecosistema de nova indústria com els serveis industrials, activitats d'educació, recerca i manufactures de format digital, fàbriques de creació, etc. Ha de ser possible viure i treballar a les nostres ciutats.
- Cal impulsar la creació de llocs de treball d'economia verda apostant per sectors com el de les energies renovables, l'economia circular i la rehabilitació energètica d'edificis. Cal donar suport a iniciatives empresarials orientades a la sostenibilitat, tant de noves empreses com de les existents al municipi.

6.2. Turisme

- Cal impulsar l'equilibri entre una activitat econòmica fonamental i el

seu impacte al medi natural, l'espai urbà i les vides de les persones residents, amb ple respecte per la convivència.

- S'ha d'impulsar la diversificació del model turístic, des de la promoció del turisme de proximitat, social i cultural. És prioritari avançar en desconcentrar destins i punts d'interès i desestacionalitzar l'activitat.
- Cal avançar en millorar les condicions de treball al sector turístic. El Compromís Nacional pel Turisme Responsable defineix, des del consens, les bases que han de configurar un canvi de paradigma del model de turisme a Catalunya, que cal arrelar localment també als espais de concertació territorial.

6.3. Economia Social i Solidària

- Cal impulsar i potenciar la democratització de l'economia millorant les condicions laborals i el benestar de les persones.
- Cal apostar i fer difusió de l'economia social i solidària arreu del territori.
- Cal impulsar activitats comercials, de consum i de proximitat d'acord amb els criteris de proximitat o quilòmetre 0.
- Cal promoure activitats, vinculades a la circularitat, com per exemple les botigues de segona mà i els tallers de reparacions d'objectes (bicicletes, mobles petits electrodomèstics, materials sobrants de la indústria, etc).
- Cal fer divulgació per prestigiar la utilitat dels béns de segona mà.

6.4. Comerç i consum de proximitat

- Cal promoure la producció agrícola i ramadera de proximitat, així com d'altres productes i serveis, i afavorir el consum de quilòmetre 0, tot establint espais adequats per a la seva venda i promoció.
- Cal reduir envasos i eliminar els d'un sol ús promovent la compra a granel quan les característiques dels productes ho permetin.
- Es poden generar instruments com apps per localitzar i promoure un consum més sostenible i eficient en col·laboració amb el teixit comercial de cada poble, barri o districte.
- Cal incidir en la gestió dels horaris comercials, de tal manera que permetin conciliar la vida laboral, personal i familiar de les treballadores i treballadors del sector, alhora que la generació d'ocupació de qualitat.

6.5. Modernització i dotació d'infraestructures adequades

- És necessària la modernització i la gestió integral dels centres d'activitat econòmica preveient els desplaçaments, l'accessibilitat, la instal·lació de generació energètica amb fonts renovables, l'estalvi i l'eficiència energètica, punts de recàrrega i acumulació, la qualitat de la connexió a les xarxes i la correcta minimització i gestió de residus.
- Cal explorar les possibilitats d'establir circuits d'economia circular com més propers millor. En tot cas, cal fer possible la coordinació, més enllà del municipi, de la realitat dels polígons i dels espais d'activitat empresarial. Cal impulsar, també des del món local, la llei de polígons prevista al Pacte Nacional per a la Indústria.
- L'acceleració de la digitalització és un repte també a escala local: cal aprofitar-ne les oportunitats, conjurar els riscos i evitar bretxes que poden ser territorials i socials, entre d'altres. Cal garantir l'accés de qualitat a les xarxes en els centres d'activitat econòmica, però també en les trames urbanes de tots els barris, pobles i ciutats. El compromís és que el 100% del territori i de la població tinguin accés a internet de velocitat 100 mbps per tal de facilitar la feina en remot i l'accés a oci a través de les plataformes de continguts en línia.
- Calen mesures perquè les persones en situació més vulnerable tinguin accés als equips i programari necessaris per a la vida social, formativa i laboral, així com a una formació adequada perquè es puguin relacionar a través d'aquestes noves eines. Localment, es poden identificar necessitats formatives i organitzar-les per evitar eventuais exclusions del mercat laboral.
- Cal formar totes les persones que ho necessitin, especialment la gent gran, en l'ús dels recursos digitals, però en cap cas l'accés als serveis i prestacions públiques s'han de veure limitats per la supressió de l'atenció personalitzada i la seva substitució per canals digitals. De la mateixa manera, s'ha d'exigir que els serveis bancaris puguin ser tramitats en oficines que garanteixin l'atenció presencial i també als municipis petits.

6.6. Reforç de la transparència i la governança compartida

- Cal obrir espais de consulta i decisió a la ciutadania directament afectada, amb caràcter previ, per establir les actuacions en els usos dels espais públic recuperats, els canvis a la via pública, la dotació d'equipaments i el traçat de les línies i les parades de transport públic. Cal gestionar bé els equipaments i recollir propostes de prioritats pressupostàries.

- És necessari valorar el funcionament dels serveis municipals i comarcals, així com concretar a cada població les formes de participació i decisió d'acord amb la realitat de cada municipi.
- S'ha de concebre la vida municipal com a escola de participació i rendiment de comptes per a tota la ciutadania, també per als joves en l'etapa de secundària.
- S'ha de respectar i promoure la pluralitat (política i social) en les comunicacions i els mitjans municipals dirigits a la ciutadania.
- Cal transparència i accessibilitat informativa als contractes, remuneracions i agenda de serveis i càrrecs públics, així com sobre possibles conflictes d'interès i declaracions de béns dels càrrecs públics abans i després de l'exercici.
- Cal contestar de manera pública (com a mínim a través de web, però també de forma presencial quan s'escaigui) les consultes i propostes d'entitats i persones interessades.

6.7. Per una fiscalitat justa, verda i progressiva.

- Reclamem un nou model de finançament dels municipis que es fonamenti en les competències reals que estan exercint efectivament i no només en les que tenen atribuïdes per llei. Per tant, cal una major dotació de recursos econòmics.
- Cal reforçar els criteris de progressivitat en els impostos municipals per poder fer efectiva una veritable redistribució de la renda que contribueixi a una major equitat. En concret, cal augmentar la progressivitat de l'IBI, que és l'impost municipal amb major pes en la recaptació, a través d'una major progressivitat en el gravamen, depenent, dins d'uns límits, dels mateixos municipis.
- És necessari introduir i estendre criteris de fiscalitat verda per incentivar aquelles activitats que millorin la qualitat ambiental així com per desincentivar aquelles que perjudiquen la qualitat del medi ambient (nivell d'emissions, ús intensiu del sòl, etc.). Aquests criteris són especialment importants en un context com l'actual d'emergència climàtica.
- Cal fer una revisió en clau ambientalista dels principals impostos municipals (IBI, IVTM), així com de les taxes de recollida d'escombraries i de subministrament d'aigua, entre d'altres.
- Cal fomentar mesures de tarifació social com a criteri redistributiu que permeti una major equitat en l'accés als serveis públics i una millora dels ingressos fiscals municipals.

7. Promoure el treball digne i la igualtat d'oportunitats

La creació de més ocupació i de més qualitat és l'instrument més eficaç per combatre les desigualtats, la pobresa i la lluita contra l'exclusió social. Els ajuntaments, com a administració de proximitat, han de ser el garant del benestar de les persones que conviuen al municipi, i això és possible amb polítiques útils fruit del diàleg i la concertació social. Una concertació que s'ha de materialitzar en bons acords que milloren la vida de les persones i que complementin els bons resultats de la reforma laboral.

Per això CCOO reivindicuem pels ajuntaments polítiques per assolir un model productiu sustentat en ocupació de qualitat i amb drets, amb igualtat d'oportunitats i no discriminació, amb una aposta clara per sectors diversificats, dinàmics, amb R+D+I, formació i qualificació professional que permeti satisfer les necessitats materials de les persones treballadores i de la societat.

7.1. Ocupació de qualitat.

L'ocupació de qualitat ha de ser l'eix vertebrador de totes les polítiques d'ocupació, que alhora han de tenir com a objectiu prioritari millorar l'ocupabilitat de les persones treballadores en el marc o l'horitzó d'una societat equitativa, justa i cohesionada.

- Calen mesures per fer créixer els salaris més baixos, ja que són instruments correctors de desigualtats i demostrats.
- Un salari mínim de referència català del 60% del salari mitjà, segons la carta social europea, a prop dels 1.320 euros, que el sindicat volem impulsar des de l'Acord Interprofessional de Catalunya, també es pot impulsar per les administracions locals des de la contractació pública a través de clàusules socials.
- Revisió dels plecs de licitació de totes les administracions per adequar els costos salarials derivats dels increments salarials pactats als convenis col·lectius i altres costos derivats de la pujada de preus.
- Cal millorar les condicions laborals amb jornades adequades, accés a la formació, promoció professional, conciliació, seguretat i salut laboral, representació i negociació col·lectiva, no discriminació laboral ni vertical, ni horitzontal.

- Cal combatre la precarietat laboral i les situacions de pobresa en el treball ara que moltes economies familiars es troben al límit de la seva capacitat. Les ocupacions de qualitat enforteixen el teixit productiu, reforcen la demanda interna i contribueixen a l'economia i benestar d'una societat. El paper dels municipis com a agents actius és essencial a l'hora d'afavorir la creació de més i millor ocupació.

7.2. Contractació pública.

Cal consolidar un model de contractació pública dels diferents serveis de l'administració que compleixi amb el foment i l'estabilitat en l'ocupació i sigui sensible amb el medi ambient.

- Cal establir i fer complir no només els convenis col·lectius de referència, sinó totes aquelles qüestions que estiguin pactades.
- Cal avaluar i resseguir el compliment de les adjudicacions.
- Cal contribuir a l'assoliment d'un major nivell de qualitat en la prestació del servei fent que aquest sigui l'element decisiu enlloc del preu.

7.3. Formació professional.

La formació professional al llarg de la vida ha de tenir una triple funció dins la societat. D'una banda, ha de garantir els serveis i drets de la ciutadania i, de l'altra, ha de garantir l'adaptació de les competències existents al canvi tecnològic, així com la disposició de mà d'obra qualificada per a un model productiu d'alt valor afegit.

- La xarxa de Centres d'FP i, molt especialment, els centres d'FP Integrada han de garantir aquesta formació en els diferents nivells de qualificació previstos, garantint l'exercici del dret a la formació al llarg de la vida del conjunt de la ciutadania independentment de la seva edat o condició.
- La formació ha de ser un element de cohesió territorial i d'arrelament de les empreses i de la població al territori. L'administració ha de garantir aquesta oferta formativa al conjunt de tot el territori català, aprofitant els avenços tecnològics i complementant la formació professional pública impartida de manera presencial, si cal, amb l'accés a formació no presencial mitjançant recursos com per exemple els de l'IOC. Des dels municipis s'ha de reforçar aquestes opcions facilitant espais i professionals per garantir no tan sols l'accés a la formació, sinó al conjunt de serveis, com l'orientació o l'acreditació de competències

en el cas d'aquelles persones que, tot i disposar d'experiència laboral, no tenen titulació.

7.4. Concertació territorial

La Llei 13/2015 d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya contempla la concertació territorial com a instrument per fer aterrar les polítiques d'ocupació al territori. Aquest instrument ha de recollir la diagnosi, la coordinació, la integració i la proposta de planificació territorial entre els agents d'un territori.

- La concertació territorial ha de ser promoguda pel Servei d'Ocupació de Catalunya amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives de Catalunya, les administracions locals i, si escau, les entitats representatives de cada territori.
- En els municipis resideix el coneixement de primera mà de la realitat del seu teixit productiu, de les seves necessitats, potencialitats i mancances. A partir d'aquest coneixement, des del territori es podran definir polítiques d'ocupació adequades per enfortir el seu teixit socioeconòmic en forma d'estratègies territorials.
- Les estratègies territorials resultants de la concertació territorial han de permetre desenvolupar les polítiques recollides al pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació, tot ajustant els serveis i els programes ocupacionals a les necessitats de persones, col·lectius i empreses, amb l'objectiu de millorar l'ocupabilitat de les persones treballadores i la seva inserció laboral, contribuint al desenvolupament socioeconòmic del territori.

8. Ciutats i pobles **feministes**

Els municipis i els espais de proximitat social que permeten barris, pobles i ciutats són bàsics a l'hora de garantir igualtat, respecte i drets i llibertats en clau de gènere, així com l'aprofundiment de polítiques públiques, feministes i actives, en favor de la diversitat i en contra de les violències masclistes i LGTBifòbiques. Proposem:

- Suport a les dones que pateixen violències masclistes, amb atenció integral psicològica i jurídica i funcionament coordinat del SIAD.
- Implementació de punts lila o d'alerta a diversos indrets de cada municipi, que permetin cridar l'atenció en cas d'emergència i canalitzar una ajuda àgil.
- Camins segurs. Calen mesures de millora de l'enllumenat de carrers i places que donin més seguretat a l'hora d caminar de nit.
- Carrers accessibles i socialitzadors: cal apostar per carrers i places peatonals (més utilitzats habitualment per dones) més amples i amb voreres accessibles que, a més de garantir la mobilitat de persones amb capacitats diverses, facilitin el moviment de cotxets de nadons, així com paviments que permetin caminar amb qualsevol tipus de calçat.
- Seients encarats al carrer de manera que afavoreixin la conversa i les relacions socials a les places i espais de la ciutat.
- Promoció d'activitats a l'espai urbà amb alternativa als esports de pilota com el futbol, per fomentar l'ús dels espais per joves, dones i nenes.
- Revisió (i reparació) dels espais de carrers adjacents a polígons destinats a la indústria (habitualment deteriorats per l'ús de vehicles pesats de transport).
- Usos dels temps: semàfors parametritzats amb més temps per al peató. Cal permetre més marge per creuar amb cotxets o amb cadires de roda o a la gent gran amb dificultats de mobilitat.
- Promoció d'habitatges dissenyats per a dones. Amb proximitat a col·legis i hospitals i a la xarxa de transport. Amb espais comuns que afavoreixin la socialització, parcs per jugar amb infants, i serveis de farmàcia o metge per atendre la canalla.
- Cal millorar el transport públic, més utilitzat per les dones, de manera que els municipis millorin la xarxa de comunicació entre ells amb uns vehicles accessibles per a cotxets, amb ascensors i rampes.

9. Dret a l'emancipació del jovent

Un dels principals problemes de la gent jove és la dificultat de fer realitat el dret a l'emancipació tant en la seva vessant d'accés a un habitatge com en la relacionada amb l'accés a un treball digne. Això comporta sovint angoixa i estrès que pot derivar en problemes més seriosos de salut emocional que se sumen, algunes vegades, i sobretot en el cas de les dones joves i la gent jove del col·lectiu LGTBI, a situacions d'assetjament o violència masclista que també condicionen el dret a l'emancipació. És per això que proposem:

9.1. Habitatge digne i de lloguer assequible

Avui, la majoria del jovent menor de 30 anys que accedeix a una opció habitacional ho fa mitjançant el lloguer, ja que el crèdit hipotecari és pràcticament inaccessible. Però els preus del lloguer a la majoria de principals ciutats de Catalunya, començant per Barcelona, són també altament restrictius per a l'accés de la joventut, ja que l'especulació immobiliària, la gentrificació o la turistificació provoquen que els preus de lloguer siguin molt elevats.

- És necessari una proposta de regulació dels lloguers que impedeixi el mercadeig amb el dret de l'habitatge i que estableixi uns llindars assolibles per la població més vulnerable, entre ella la gent jove. Aquest llindar hauria d'estar influït per la mitjana salarial de la població i que no superi el 30%, segons les recomanacions europees.
- El jovent menor de 30 anys, a causa de la precarietat del món del treball, es troba en una situació extremadament vulnerable que, alhora, no és recollida normativament. És per això que seria important recollir a les persones joves als estàndards de vulnerabilitat per accedir a ajuts per a l'accés de l'habitatge. D'aquesta forma, el jovent no en quedaria exclòs.
- Cal ampliar el parc públic d'habitatge i reservar-ne una part al jovent. És necessària l'ampliació del parc públic d'habitatge per poder fer accessible aquest dret al conjunt de la població i perquè, alhora, perquè tingui un impacte en els preus de l'habitatge privat, ajudant així a la regularització a preus més assequibles. Alhora, és també necessari que part d'aquest parc públic sigui reservat per a la població menor de 30 anys, que és la que actualment té l'emancipació com dels seus problemes principals.

9.2. Treball digne i noves formes de treball

- Cal reduir l'abandonament escolar prematur incrementant els recursos per a les escoles de persones adultes i els programes de segones oportunitats, així com reforçar l'orientació a la secundària i als centres de formació professional per millorar les xifres d'AEP. Això requereix desenvolupar un pla contra l'abandonament escolar amb orientació d'accés universal i per a tothom, especialment en les transicions educatives i una millora de recursos per a la formació i qualificació professional.
- Cal un increment dels recursos per a l'educació superior. Actualment, l'educació superior pateix d'infrafinançament. Tot i que és una responsabilitat que depèn principalment de competències autonòmiques, és també important que des dels municipis s'incrementi la dotació pressupostària per a la formació professional i, d'aquesta forma, es garanteixin prou places públiques a les ciutats més enllà de Barcelona, de manera que es permeti territorialitzar l'oferta.
- La no remuneració de les pràctiques no laborals és un dels eixos de precarietat del jovent en edat estudiantil. És per això que és important que hi hagi un compromís per part de les institucions municipals per a la remuneració de les pràctiques, tant laborals com no laborals, per aquells estudiants que les fan a l'Ajuntament o a empreses amb les quals aquest té concessions o convenis de col·laboració.

9.3. Salut emocional i prevenció i actuació enfront l'assetjament.

- Cal potenciar l'atenció mental comunitària. Els problemes de salut mental solen ser multicausals i tenen orígens diversos, però, tot i això, acaben tenint un important component col·lectiu. Tenint en compte els alts índexs de malestar emocional del jovent, cal potenciar espais segurs als municipis dirigits a la gent jove per poder treballar la salut emocional des d'una lògica comunitària i sortint de la sobremedicalització que avui és hegemònica dins del sistema sanitari públic.
- Cal intensificar la formació emocional en els treballadors públics. L'educació emocional no només s'ha de treballar des de l'escola i l'educació obligatòria, sinó que seria important poder incloure els continguts necessaris per conèixer les diferents respostes al malestar emocional i com abordar-los pels treballadors públics. D'aquesta forma, aquests poden atendre i intervenir correctament quan hi ha problemes de salut mental tant pel conjunt de la ciutadania com pels seus companys i

companyes. En molts casos, els problemes d'atenció a la salut mental fora de les institucions sanitàries es donen per desconeixement.

- Cal desplegar l'obligatorietat de comptar amb plans d'igualtat i protocols d'assetjament sexuals i per raó de sexe per a totes les empreses privades que treballin per a l'Ajuntament, amb independència del número de la seva plantilla.
- És necessari desenvolupar protocols contra les agressions masclistes i LGTBIfòbiques a l'oci nocturn privat, un dels principals espais on es fomenten les violències sexuals i físiques cap a les dones i el col·lectiu LGTBI+ que també es donen a l'espai públic.

10. Dret a la **cultura** i a gaudir dels **temps socials**

La cultura, l'esport, el lleure, les cures, l'associacionisme, la participació sociopolítica i el foment del coneixement i la consciència crítica i la memòria i els valors col·lectius i democràtics requereixen d'accés a infraestructures, projectes, serveis i programació de qualitat però, sobretot, de temps necessari per gaudir i promoure tot això en un món cada cop més pendent de la immediatesa i molt condicionat pel consumisme i l'individualisme. És en aquest sentit que proposem:

10.1. Posar els temps socials al centre de la vida

- Cal abordar els temps socials posant al centre la vida i el benestar de les persones i les seves necessitats. Més enllà del dret a les cures a qualsevol etapa de la vida, els temps socials han d'anar lligats a les possibilitats de participació activa de la ciutadania i de vida digna que garanteixen la cohesió d'una societat. El model de societat consumista i individualista mercantilitza el temps, el monetaritza i el posa al servei d'un model de consum que no afavoreix precisament el dret a la cultura ni la participació sociopolítica.
- Els temps socials no poden quedar relegats a l'esfera individual o a l'àmbit privat; cal implicar-hi els poders públics i la societat en el seu conjunt, començant per l'esfera més pròxima a les persones, que són els municipis, a partir de la realitat dels barris i pobles repensant horaris dels serveis d'equipaments municipals.

10.2. Promoure la cultura i l'esport popular i inclusiu

- Cal promoure una cultura basada en els valors d'igualtat, autonomia personal i fraternitat, i impulsar valors col·lectius i solidaris.
- Promoure i desenvolupar una cultura democràtica és assegurar el dret de les persones a formar-se, a informar-se i a gaudir del patrimoni cultural. És clau, doncs, garantir l'accés a la cultura i el dret a participar en la vida social i cultural, tant pel que fa al gaudi d'activitats culturals, com a espectador, com amb la potenciació d'espais de creació als barris i als pobles.

- Cal impulsar la centralitat del treball, de la cultura del treball, com a factor de progrés i cohesió social per al reconeixement i la visibilització d'una identitat col·lectiva i solidària.
- Incrementar els pressupostos locals per al sector cultural i en l'esport no sense oferir una relació equilibrada entre producció i reproducció que promogui les relacions socials en les relacions mercantils.
- Descentralitzar les activitats culturals i esportives i acostar-la als barris i pobles.
- Donar suport a l'associacionisme veïnal, cultural, esportiu i juvenil, treballant per consolidar la cultura popular com a una de les bases de cohesió dels nostres barris, pobles i ciutats.
- Promoure la cultura i l'esport participatius i inclusius i no elitistes ni endogàmics passa també per impulsar polítiques culturals i esportives no centrades en els grans equipaments de ciutat, sinó en la promoció de la participació de la ciutadania integrant totes les diversitats.
- Repensar l'esport de base, molt arrelat en l'àmbit municipal, amb el conjunt del sector per garantir l'accessibilitat, la inclusió social i la diversitat.
- Cal donar suport a l'esport femení a tots els nivells i visibilitzar molt més el paper de les dones en la creació artística.
- Fomentar el gust per la lectura, la música i les arts en general a través dels equipaments municipals i donant suport a les entitats locals
- Promoure la pràctica esportiva per a tothom, no elitista, com a benefici per a la salut, el benestar emocional i el desenvolupament integral de les persones.

10.3. Polítiques locals de memòria democràtica

- Reforçar les polítiques públiques locals de memòria democràtica per potenciar la dimensió col·lectiva, solidària i democràtica de les relacions socials.
- Aplicar la llei de memòria democràtica pel que fa al reconeixement de les persones represaliades per la dictadura franquista, l'eliminació de símbols i nomenclàtor franquistes i promoure la pedagogia de la memòria.

